

Tråden ovenfra

Det var en skøn septembermorgen. Alle enge glimtede af dug, og gennem luften sejlede den flyvende silkeskinnende tråde.

Langt fra kom de, langt hen drev de. En af disse tråde strandede i toppen af et træ, og luftskipperen, en lille gul- og sortbroget edderkop, forlod sit lette fartøj og betrødte løvets fastere grund.

Men stedet behagede den ikke rigtig, og med en rask beslutning spandt den sig en ny tråd og firede sig lige ned i en stor tjørnehæk. Her var der nok af strittende skud og kviste, hvorimellem et net kunne udspindes. Og edderkoppen gav sig til arbejdet, idet den lod tråden ovenfra, ad hvilken den var kommet ned, bære nettets øverste hjørne.

Det blev et stort smukt væv. Og der kom noget særligt over det, derved at det ligesom stod ret op i den tomme luft, uden at man kunne se, hvad der bar dets øverste rand.

Thi der skal gode øjne til for at opdage sådan en lille, fin edderkoppetråd. Dage kom, dage gik. Det begyndte at blive småt med fluefangsten, og edderkoppen måtte spinde sit net større, så det kunne favne videre, fange mere. Og takket være tråden ovenfra, lykkedes denne udvidelse over al forventning. Edderkoppen byggede sit væv højere og højere op i luften og mere og mere ud til siderne. Nettet spændte over hele hækkens bredde, og når det i de våde oktobermorgener hang fuldt af funkende dråber, var det at se som et perlestykket slør.

Edderkoppen var stolt af sit værk. Den var ikke længere den lille tingest, der var kommet sejlede på et spind gennem luften uden en skilling i lommen - så at sige-og uden anden formue end sine spindekirtler. Den var nu en stor, svær, velstående edderkop og havde det største net langs hele hækken. En morgen vågnede den i usædvanlig dårligt humør. Den havde frosset lidt om natten, og nu var der ikke et solglimt at øjne, og ikke en flue summende gennem luften. Sulden og ledig sad edderkoppen hele den lange, grå efterårsdag.

For at slå tiden ihjel begyndte den en rundgang i sit net for at se, om det ikke trængte til at bødes her eller der. Den rykkede i alle trådene for at mærke, om de var godt fæstnede. Men skønt den ingen fejl fandt, vedblev den dog at være utålelig gnaven.

I vævets yderste udkant kom den så til en tråd, som den lige med ét syntes, den ikke kendte. Alle de andre gik enten derhen eller didhen, edderkoppen vidste hver kvist, de var gjort fast ved.

Men denne ganske ubegribelige tråd gik ingen steder hen det vil sige, den løb ret op i luften. Edderkoppen rejste sig på bagbenene og kiggede opad med alle sine mange øjne. Men den kunne ikke se, hvor tråden gik hen. Det så ud, som den førte lige op i skyerne.

Edderkoppen blev mere og mere ærgerlig, jo længere den sad og stirrede til ingen nytte. Den huskede slet ikke mere, at den selv en gang på en klar septemberdag var kommet ned ad denne tråd. Den huskede heller ikke, hvor stor nytte netop denne tråd havde ydet, da vævet skulle bygges og udvides. Edderkoppen havde glemt det alt sammen - den så blot, at her var der en dum, unyttig tråd, som ingen rimelige steder gik hen, men bare op i den tomme luft...

"Væk med dig", sagde edderkoppen, og i et eneste bid knækkede den tråden midt over.

I det samme gav vævet efter -hele det kunstfærdige netværk styrtede sammen - og da edderkoppen kom til sig selv, lå den mellem tjørnebladene med nettet som en lille, våd klud over hovedet. I et eneste øjeblik havde den

tilintetgjort hele sin herlighed - fordi den ikke forstod nytten af tråden ovenfra.

Fra Johannes Jørgensen:
"Lignelser" (Gyldendal 1898)